

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa „T.” sp. z o.o. w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
o stwierdzenie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 24 września 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 kwietnia 2018 r., sygn. akt VII AGa (...)

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od „T.” sp. z o.o. w W. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w W. – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt XVII (...) w ten tylko sposób, że punktowi drugiemu nadał treść: „II. uchyla decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 30 grudnia 2011 r. (...) w punktach IV, VII, VIII i IX podpunkt 4.”; zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu w pierwszej instancji oraz stwierdził, że zaskarżona decyzja nie została wydana bez podstawy prawnej ani z rażącym naruszeniem prawa. Nadto, Sąd Apelacyjny oddalił apelację

w pozostałej części, zaś w punkcie trzecim zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.

Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie Sąd Apelacyjny wskazał m.in., że zawarta przez strony ugoda pozasądowa z dnia 5 kwietnia 2006 r. tworzyła uzasadnione oczekiwania prawne, które zgodnie z zasadą ochrony zaufania obywateli do Państwa powinny być respektowane przez organy publiczne. Ustalając zakres podlegającej ochronie sfery zaufania obywateli wobec Państwa powstałej w wyniku zawarcia tej ugody, brać należy pod uwagę ogólne zasady wykładni oświadczeń woli i zasadę lojalności kontraktowej. Zdaniem Sądu drugiej instancji, za wspólny zamiar stron nie można z pewnością uznać wyłączenia powoda poza zakres zastosowania norm o charakterze bezwzględnie obowiązującym. Mając na uwadze treść zawartej pomiędzy stronami ugody oraz po dokonaniu analizy zarówno decyzji, jak i orzeczenia Sądu Okręgowego, Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że zastrzeżenia powoda wobec wywodów SOKiK dotyczących charakteru i celu ugody nie mogły wywrzeć skutków w nich wskazanych. Sąd Apelacyjny uznał, że nie istnieje sprzeczność między treścią decyzji a ugody, a Prezes UOKiK nie naruszył zasady zaufania obywateli do Państwa. Według Sądu Apelacyjnego, argumenty wywodzone z treści ugody nie uzasadniają również obniżenia kar nałożonych na pozwanego. Sąd drugiej instancji nie dostrzegł też jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że SOKiK nie zastosował właściwych metod przy rekonstrukcji modelu przeciętnego konsumenta, uznając, że istnienie możliwości skorygowania przez konsumenta swojego mylnego (wywołanego działaniami przedsiębiorcy wyobrażenia), dzięki wnikliwej lekturze całokształtu przedstawionych przez niego materiałów, nie przesądza o tym, że konsument, który w takim błędzie pozostawał nie powinien być uznany za przeciętnego. Sąd Apelacyjny zwrócił także uwagę, że uchybienia, których dopuścił się powód skierowane były przeciwko interesom szerokiego, niezindywidualizowanego kręgu konsumentów. Miały one miejsce w relacjach z ogromną rzeszą konsumentów i były długotrwałe. Zdaniem Sądu drugiej instancji, brak jest jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że relewantna praktyka była wysoce szkodliwa, jej istotą było wywarcie na konsumentach presji, by spełnili na rzecz przedsiębiorcy świadczenia, które nie były mu należne.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wniósł powód, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w części, tj. w zakresie punktu drugiego. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w odniesieniu do zarzutów naruszenia:

1. art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 386 § 6 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 387 § 2¹ k.p.c. i art. 45 Konstytucji RP poprzez nierozpoznanie istotny sprawy wobec braku wyjaśnienia, jaki był cel i charakter ugody pozasądowej z dnia 5 kwietnia 2006 r. zawartej pomiędzy Prezesem UOKiK a powodem i przyjęcie, że przedmiotowa ugoda nakłada na powoda dalej idące obowiązki w zakresie treści i wyglądu materiałów promocyjnych, niż wynikało to z treści przedmiotowej ugody, co nie pozwoliło na prawidłową ocenę przez Sąd drugiej instancji zachowania powoda i przyjęcie, że powód nielojalnie wykonywał ugodę;

2. art. 382 k.p.c. w zw. z art. 386 § 1 i 4 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 387 § 2¹ k.p.c. i art. 45 i 78 Konstytucji RP poprzez dokonanie nowych ustaleń faktycznych niezgodnych z ustaleniami Sądu pierwszej instancji skutkujących utrzymaniem w części wyroku Sądu pierwszej instancji w mocy, co pozbawia możliwości kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku;

3. art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 387 § 2¹ k.p.c. i art. 45 Konstytucji RP poprzez nierozpoznanie istoty sprawy i brak odniesienia się do wniosku powoda o obniżenie wymiaru kary nałożonej w punkcie IX.2 decyzji Prezesa UOKiK za naruszenie zbiorowych interesów konsumentów określonych w pkt II. decyzji Prezesa UOKiK z uwagi na brak negatywnych skutków takiej praktyki dla konsumentów, prokonsumencką praktykę powoda w zakresie uznawania zwrotów oraz odstąpienia od umowy oraz zaniechanie praktyki;

4. art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 387 § 2¹ k.p.c. i art. 45 Konstytucji RP przez brak wyjaśnienia przez Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu wyroku, na jakich podstawach uznał określone fakty za udowodnione oraz wyjaśnienia dlaczego określonym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, co miało wpływ na wynik postępowania i uniemożliwia kontrolę wyroku Sądu drugiej instancji;

5. art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 387 § 2¹ k.p.c. i art. 45 Konstytucji RP poprzez brak wyjaśnienia podstaw dla wysokości kar nałożonych w

decyzji Prezesa UOKiK, co uniemożliwia kontrolę wyroku Sądu drugiej instancji w tym zakresie;

6. art. 223 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 387 § 2¹ k.p.c. i art. 45 Konstytucji RP poprzez nieobiektywną i stronnictwą ocenę materiału dowodowego przez Sąd drugiej instancji, pominięcie dowodów oraz okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, skutkujących wyciągnięciem przez Sąd drugiej instancji niewłaściwych wniosków w zakresie charakteru ugody pozasądowej z dnia 5 kwietnia 2006 r., okoliczności dotyczących selekcji adresatów i statusu klienta, okoliczności dotyczących organizowania przez powoda loterii oraz okoliczności mających wpływ na wymiar nałożonych kar, na podstawie których Sąd drugiej instancji oparł rozstrzygnięcie zaskarżonego wyroku.

Nadto powód wskazał na występujące w sprawie następujące istotne zagadnienia prawne:

1. Czy wobec zawarcia przez przedsiębiorcę porozumienia (ugody) z Prezesem UOKiK, która wprowadza bardziej szczegółowe i dalej idące ograniczenia niż przewidziane przepisami prawa: (1) możliwe jest twierdzenie, że przepisy takiego porozumienia mogą być interpretowane przez organy państwa i sądy jako wyznaczające minimalne ramy ograniczenia działalności przedsiębiorcy, a zatem przedsiębiorca winien dalej sam się ograniczać w swojej działalności mimo braku takowych przesłanek wynikających z zawartego porozumienia; (2) organy państwa mogą wyciągać wobec przedsiębiorcy prowadzącego działalność zgodnie z zawartym porozumieniem negatywne skutki w postaci twierdzenia, że działalność taka jednak narusza przepisy prawa wywodząc zarzuty z klauzul generalnych, podczas gdy porozumienie określa bardziej szczegółowe indywidualne standardy postępowania przedsiębiorcy, które ograniczają sposób działania przedsiębiorcy w stopniu dalej idącym niż klauzule generalne zawarte w przepisach bezwzględnie obowiązujących; (3) przedsiębiorcę prowadzącego działalność zgodnie z zawartym porozumieniem w przekonaniu, że jest to sposób prowadzenia działalności aprobowany przez organ państwa, można uznać za umyślnie naruszającego przepisy prawa i uwzględniać taką okoliczność jako uzasadniającą nałożenie kary administracyjnej, a jeżeli już to czy taka okoliczność nie powinna skutkować znacznym obniżeniem wymiaru nałożonej kary?

2. Czy w postępowaniu dotyczącym praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów (art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 229 ze zm. - dalej, jako: „u.o.k.k.”) możliwe jest w świetle art. 24 ust. 3 u.o.k.k. powoływanie się na dowody w postaci skarg konsumenckich, które przez Prezesa UOKiK zostały uznane za wyraz indywidualnego interesu konsumentów?

3. Czy art. 111 u.o.k.k. wobec braku odpowiedniego upoważnienia ustawowego upoważnia Prezesa UOKiK do ustalania własnych wytycznych w zakresie wymiaru kar nakładanych zgodnie z art. 106 u.o.k.k. uwzględniających także czynniki stanowiące okoliczności obciążające, które nie zostały wymienione w art. 111 u.o.k.k., a jeżeli Prezes UOKiK ma prawo takie wytyczne ustalić, to jakie są sankcje wobec Prezesa UOKiK za brak stosowania się do własnych wytycznych?

4. Czy Prezes UOKiK może powoływać się na przesłankę długotrwałości trwania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w sytuacji, w której sam Prezes UOKiK w sposób nieuzasadniony prowadził postępowanie w sposób przewlekły, w szczególności wobec braku wskazania długotrwałości jako przesłanki obciążającej w art. 111 u.o.k.k.?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie w całości, wnosząc jednocześnie o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia o dominującym publicznoprawnym charakterze,

przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej skarżący powołał w pierwszej kolejności przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Po dokonaniu analizy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że przesłanka ta nie wystąpiła.

Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zobowiązuje go do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez konieczności pogłębionej analizy, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09; z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09). Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi zatem wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2018 r., I CSK 48/18).

Zdaniem Sądu Najwyższego, w świetle motywów zaskarżonego wyroku nie można przyjąć, że nastąpiły uchybienia przepisom o charakterze elementarnym. Wywód, zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, sprowadza się w zakresie omawianej przesłanki do polemiki z zaskarżonym orzeczeniem, nie zaś wykazania, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom. W skardze kasacyjnej nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy.

Co więcej, część formułowanych na tej płaszczyźnie zarzutów skarżącego jest oczywiście bezzasadna. Orzekając w przedmiocie zasadności apelacji i zmieniając zaskarżoną decyzję Sąd Apelacyjny rozpoznał istotę sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. Zdaniem Sądu Najwyższego, w sprawie zainicjowanej odwołaniem od decyzji wydanej przez Prezesa UOKiK do nierozpoznania istoty sprawy przez sąd drugiej instancji może w zasadzie dojść w jednym wypadku. Miałoby to miejsce wówczas, gdyby Sąd Apelacyjny nie odniósł się do tego co było przedmiotem sprawy, tj. orzekł w przedmiocie odwołania, które nie zostało wniesione. Do takiej sytuacji mogłoby dojść, gdyby sąd błędnie uznał, że odwołanie dotyczy niezaskarżonej przez odwołującego decyzji lub jej części, pomijając jednocześnie rozpoznanie odwołania w zakresie, w jakim decyzja lub jej część została zaskarżona. W takim razie sąd orzekałby poza granicami żądania (art. 321 § 1 k.p.c.) (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2019 r., I NSZ 1/19). Taka sytuacja nie zachodzi w niniejszej sprawie.

Podobnie, nie budzi wątpliwości, że zgodnie z art. 382 k.p.c. sąd drugiej instancji jest uprawniony do dokonywania samodzielnych ustaleń faktycznych, odmiennych niż sąd pierwszej instancji (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98).

Nadto, co uszło uwadze skarżącego, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, z dnia 24 listopada 2005 r., IV CSK 241/05, z dnia 26 kwietnia 2006 r.,

V CSK 11/06 i z dnia 8 października 2009 r., II CSK 222/09). Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Odnosząc się do drugiej grupy wskazanych przez skarżącego podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy przypomina, iż istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06).

Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi

mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07).

Skarga kasacyjna powoda w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na istniejące istotne zagadnienia prawne nie spełnia tych wymagań. Skarżący nie wyjaśnił, na czym polegają trudności w dekodowaniu norm prawnych zawartych w przywołanych przez niego przepisach. Nie wskazał również do jakich rozbieżnych wniosków może prowadzić wykładnia tych przepisów. Skarżący nie przedstawił także odmiennych, od przywołanych przez niego, poglądów, ani też argumentacji jurydycznej, za pomocą której wykazałby, że skonstruowane przez niego zagadnienia prawne cechują się walorem „istotności” wymaganym w przypadku zagadnień, które mogą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Uzasadnienie występowania w sprawie istotnych zagadnień prawnych sprowadza się jedynie to przedstawienia przez skarżącego jego stanowiska w zakresie danego zagadnienia oraz kwestionowania wyroku Sądu drugiej instancji w zakresie owego zagadnienia. Co więcej, w zakresie pierwszego ze sformułowanych zagadnień skarżący nawet nie wskazał przepisów, z którymi wiąże się przedstawione zagadnienie

Niezależnie od tego Sąd Najwyższy zauważa, że w skardze kasacyjnej zachodzi sprzeczność argumentacyjna, gdyż skarżący powołał się zarówno na oczywistą zasadność skargi jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie jej do rozpoznania, jak i na występujące istotne zagadnienia prawne. Występowanie pierwszej z wymienionych przesłanek przedsądu jest jednak w zasadzie wyłączone, gdy skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Istotne zagadnienie prawne, co było już wyżej podnoszone, występuje w sytuacji, w której na tle rozpoznawanej sprawy wyłania się abstrakcyjny problem prawny istotny dla rozwoju judykatury i jurysprudencji i z tego względu wymagający wypowiedzi Sądu Najwyższego. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi natomiast wtedy, gdy w konkretnej sprawie doszło do oczywistego, rażącego i widocznego „na pierwszy rzut oka” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, tj. gdy zarzuty sformułowane w skardze kasacyjnej są zasadne i nie ma potrzeby rozstrzygać jakichkolwiek, a zwłaszcza istotnych zagadnień

prawnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12).

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej wniesionej przez pozwanego do rozpoznania oraz w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) zasądził od powoda na rzecz pozwanego Prezesa UOKiK kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.